

*Božo Vilušić, dipl. iur.*¹

IMA LI MJESTA SVRSISHODNOJ DELEGACIJI SUDA U OVRŠNOM POSTUPKU

Neznanje suca jeste nesreća za nedužnog (Ignorantio iudicis colomfas innocentis)²

U članku se raspravlja i autor daje kritički prikaz koji osvjetljava pravnu prirodu instituta svrsishodne delegacije suda u ovršnom postupku i njenom zloupotrebom u sudskoj praksi. Upozorava se na pogrešnu dosadašnju sudsku praksu koja se odvija u ovršnom postupku u interpretaciji i tumačenju odredbe čl. 79. st. 1. OZ-a i čl. 68. ZPP-a, a u svezi s tim razlike načela parničnog i ovršnog postupka. Ujedno se daju i preporuke, moguća rješenja, o tome kako i što bi se moglo poduzeti de lege ferenda na planu učinkovitijeg ovršnog postupka. U radu se daju korisni prijedlozi i preporučuje se primjena u ovršnom postupku samo onih propisa i načela parničnog postupka koji pospješuju ovršne postupke. Svoja pravna stajališta autor nastoji potkrijepiti brojnom argumentacijom. Ključna je teza autora da nema mjesta primjeni čl. 68. ZPP-a, odnosno svrsishodne delegacije koja izvire iz jer je svrsishodna delegacija uperena i cilja na diskvalifikaciju suda, koči i paralizira ovršni postupak te je kao takva protivna ciljevima i smislu ovršnog postupka, s obzirom da je ovršni postupak po svim svojim značajkama službeni postupak.

1. UVOD

"Svatko u Republici Hrvatskoj dužan je poštovati pravomoćnu i ovršnu sudsku odluku i njoj se pokoravati."³ Kad bi ljudi, građani, poštovali ovu odredbu i Zakone osudovima ne bi trebali prisilni propisi, izvršni propisi, koji omogućavaju i osiguravaju provođenje u život pravomoćne sudske odluke. Međutim, citirana zakonska odredba ostala je na razini deklaracije. Naime, saznanja smo iz prakse i života da se pretežni broj pravomoćno okončanih parničnih predmeta transformira u ovršne predmete. Građanin koji je tražio pravdu pred parničnim sudom u pretežnom broju predmeta mora, prinuđen je na to, da bi realizirao svoje pravo iz pravomoćne sudske presude, inicirati i ovršni postupak, koji nekada zna trajati duže od same parnice. Dobrim dijelom iz razloga što dužnik iz pravomoćne presude koji je obvezan na radnje činjenja, trpljenja i davanja, ne želi dragovoljno postupiti po sudskoj odluci. Ovršenik daje otpor, psihološki objašnjeno, ne može shvatiti da se sudska odluka mora već jednom izvršiti. Za osobu koja očekuje neko pravo u svoju korist nastavlja se sporost, teško se dolazi do trnovite pravde. Na polju psihologije prava osoba dužnik raznim procesnim radnjama i dilator-nim prigovorima nastavlja "rat" iz parnice, nastoji spriječiti izvršenje sudske odluke, odugovlači s postupkom, s ispunjenjem svoje obveze i na taj način ometa realizaciju vje-rovnikovih prava.

¹ Božo Vilušić, sudac Općinskog suda u Crikvenici.

² Ante Romac, 1988., str. 349.

³ Čl. 6. stavak 3. Zakona o sudovima (NN 3/94, 100/96, 131/97, 129/00).

Donošenjem Ovršnog⁴ zakona inaugurirana je očekivana reforma ovršnog prava te je omogućena vjerovniku brza i efikasna naplata tražbine, sada čak i u pravilu prije pravomoćnosti rješenja o ovrsi.⁵

Međutim, u sudskoj praksi primjetna su i nesnalaženja pa i potpuno pogrešna postupanja sudova kod primjene nekih instituta koji su se neopravdano uvriježili u sudskoj praksi. U sudskoj praksi se ponekad susrećemo sa sudskim odlukama, koje su doduše zasnovane formalno na zakonu, ali i na vrlo čudnim stajalištima pravednosti, logike i općih pravila etike.

U ovom radu pokušat ću prikazati i osvijetliti zahtjeve za svrsishodnu delegaciju ovršnog suda, za kojom često posežu ovršenici, te kojom žele ishoditi da Vrhovni sud RH odluči da ovrhu provede drugi stvarno nadležni sud, umjesto suda koji po Ovršnom zakonu provodi ovrhu. Zato bi u ovom tekstu želio upozoriti na probleme do kojih dolazi u praksi u primjeni prava. Daljnjim razmatranjem ove teme baviti ćemo se svim pravnim aspektima svrsishodne delegacije suda i, po sudsku praksu, negativnim posljedicama koje ona proizvodi.

2. PRAVNA PRIRODA SVRSISHODNE DELEGACIJE

Institut procesnog prava delegacije suda može se definirati samo kao izvanredni put pravne zaštite. Ovo stoga što nije uvrštena niti u redovne niti u izvanredne pravne lijekove.⁶ Jača je od redovnih i izvanrednih pravnih lijekova. Tako se po žalbi može doseći samo do županijskog suda, a po uloženoj delegaciji direktno se ide na Vrhovni sud, bez ikakvih ograda i prepreka. Osim toga, u ovršnom postupku žalba je nesuspendivna, a delegacija suda, ma koliko to bilo apsurdno dovodi do suspenzije postupka, paralizira postupak sve do odluke Vrhovnog suda. Delegacija suda se može shvatiti i kao zahtjev za diskvalifikaciju suda. Proizvodi stanje kad sud prestaje biti suveren u obavljanju svoje funkcije. Uočio sam da se prijedlogom delegacije blokira rad suda, njome ovršenik "kupuje vrijeme".

3. ANALIZA I KRITIKA DOSADAŠNJE SUDSKE PRAKSE

Pravna praksa izvor svrsishodne delegacije vidi i nalazi u odredbi čl. 68. ZPP-a⁷ čiju primjenu traži preko članka 19. stavak 2. OZ-a. Za sada pravna praksa akceptira stajalište da je ZPP supsidijarni izvor prava u ovršnom postupku, pa dakle automatski i citirani članak 68. ZPP-a.

Zakon o parničnom postupku nema postupovnih odredbi koje bi izrijekom regulirale primjenu čl. 68. ZPP-a. Člankom 68. ZPP-a nije ništa rečeno o tome kada i u kojoj fazi ovršnog postupka se može podnijeti zahtjev za delegaciju suda, niti su decidirano razjašnjeni razlozi zbog kojih se ona može podnijeti. Iz stilizacije čl. 68. ZPP-a proizlazi da su propisana samo dva opća razloga: a) kada je očigledno da će postupak lakše provesti drugi stvarno nadležni sud i b) kad to traže drugi važni razlozi. Zakon ne kaže koji su to "drugi važni razlozi" niti sadrži naređenje za stranku (ovdje ovršenika) jer u praksi oni podnose zahtjev za delegaciju, da je dužna istaknuti, opisati razloge i potkrijepiti valjanim dokazima iz kojih bi bilo vidljivo zašto traži da Vrhovni sud diskvalificira stvarno nadležni sud i odredi drugi prvostupanjski sud za postupanje.

Stoga je sudska praksa uhodala već jedan ustaljeni proces od momenta kada je zaprimljen zahtjev (prijedlog) za svrsishodnu delegaciju, pa sve do odluke Vrhovnog suda.

Tako ovršni sudac od momenta kada zaprimi zahtjev za svrsishodnu delegaciju prekida provođenje bilo koje ovršne radnje. Sada sudac donosi naredbu da se spisi predmeta imaju dostaviti na daljnje postupanje predsjedniku suda. Sudska uprava upisuje svrsishodnu delegaciju u upisnik "Su", te predsjednik suda s popratnim dopisom dostavlja cjelokupne spise predmeta Vrhovnom sudu RH na odlučivanje povodom zahtjeva za svrsishodnu delegaciju. Kada se spisi predmeta vrate s odlukom -rješenjem Vrhovnog suda "Gr" prvostupanjskom sudu, tada sudska uprava uručuje odluke Vrhovnog suda stranci koja je podnijela zahtjev za delegaciju, te kako je po pravilu odluka Vrhovnog suda negativna, odmah dostavlja predmet na daljnje postupanje uredujućem ovršnom sudu. U tom momentu ovršni sudac je

⁴ Ovršni zakon NN 57/96. i Novela 29/99.

⁵ Članak 40. stavak 2. Ovršnog zakona.

⁶ Vidi moj članak "Delegacija suda kao izvanredni put pravne zaštite" Hrvatsko sudstvo, VSH, br. 9/98.

⁷ Članak 68. ZPP-a glasi: "Najviši sud određene vrste u Republici Hrvatskoj može, na prijedlog stranke ili nadležnog suda, odrediti da u pojedinom predmetu postupa drugi stvarno nadležni sud s njegova područja ako je to očito da će se tako lakše provesti postupak ili ako za to postoje drugi važni razlozi".

u prigodi da utvrdi da je ovršenik zaista uspio blokirati rad ovršnog suda na jedno određeno vrijeme, koje se zavisno od predmeta do predmeta proteže na nekoliko godina, a ne samo mjeseci.

Primjera radi, u predmetu I-240/90.⁸ ovršenik B. N. dva puta ulaže prijedlog za delegaciju drugog suda. Kao razlog navodi, citira se: "Zbog dosadašnjeg načina rada suda nemam povjerenja da će se postupak u ovom predmetu zakonito okončati". Na Vrhovnom sudu su predmeti dva puta istog ovršenika vođeni pod brojem Gr-5/94. i Gr-293/96. Po ovim prijedlozima ovršenik je "dobio" na vremenu, uspio je blokirati rad suda dvije godine, a po drugi puta šest mjeseci, jer je toliko vremena prošlo od zatražene delegacije do povratka spisa sa Vrhovnog suda. Što je posebno zanimljivo i neshvatljivo kada se radi o drugom prijedlogu za delegaciju, Vrhovni sud umjesto da odbaci zahtjev ovršenika B. N., oba puta odbija zahtjev kao neosnovan. Koliko neozbiljni mogu biti predmeti svrsishodne delegacije najbolje ilustrira predmet Vrhovnog suda Gr-239/96. u kojem ovršenica traži delegaciju drugog suda jer nije primila privremenu mjeru koja se izvršava na dan 30. travnja 1996. godine. Vrhovni sud svojim rješenjem Gr-239/96. od 12. lipnja 1996. godine prijedlog odbija s obrazloženjem da je utvrdio da nije točan navod i tvrdnja ovršenice jer da u spisu postoji dokaz da je primila privremenu mjeru.

U svim predmetima koje sam isčitavao i analizirao došao sam do sljedećeg zaključka:

1. u svim ovršnim predmetima su svrsishodnu delegaciju zatražili ovršenici i nikada ni u jednom zahtjevu nije podnio punomoćnik - odvjetnik nego stranka sama. Moje je zapažanje da se odvjetnici ne žele eksponirati;
2. u nizu predmeta zatražena je delegacija brzojavom pa se i po takvom postupalo;
3. u svim prijedlozima ovršenici kao razlog navode pristranost sudaca na njihovu štetu. U većini predmeta ovršenici su već ranije tražili izuzeće ovršnog suca ili predsjednika suda. I tu su već nešto dobili na vremenu jer dok predsjednik suda, a za predsjednika predsjednik višeg suda ne donese rješenje, vrijeme prolazi (čl. 71. i 74. ZPP-a);
4. svi zahtjevi za delegaciju suda su podneseni par dana prije ovrhe (dana prinudnog izvršenja) ili pak na sam dan ovrhe;
5. svi prijedlozi ovršenika za delegaciju su nejasni, neprecizni, šturi te niti u jednom nisam našao da sadrži valjanu argumentaciju koja bi bila zaista uvjerljiva;
6. niti u jednom predmetu nisam našao da je Vrhovni sud uvažio prijedlog ovršenika za svrsishodnu delegaciju drugog ovršnog suda. U svim predmetima Vrhovni sud svoju odluku o odbijanju obrazlaže time da ovršenik nije potkrijepio svoj prijedlog valjanim dokazima koji bi upućivali na to da zaista postoje važni razlozi za određivanje drugog suda za postupanje te da nisu ispunjeni uvjeti iz čl.68.ZPP-a;⁹
7. svi se zahtjevi mogu podvesti pod pojam "zlouporabe prava" u smislu čl. 10. ZPP-a, jer procesnim smicalicama ovršni postupak, primjera radi, u predmetu I-240/90. je uspješno proveden tek nakon 7 godina (parnica je trajala dvije godine P-282/88 i Gž-1183/90).

Ukazujemo sada na jednu apsurdnu situaciju u postupanju s prijedlozima svrsishodne delegacije. Naime, što je posebno interesantno da se prijedlog ovršenika za delegaciju niti ne dostavlja ovrhovoditelju, dakle njemu nije omogućeno čak ni da se očituje povodom prijedloga ovršenika, a kamoli da zapriječi bilo čime taj postupak. Ovrho-voditelj koji jedva čeka da dođe do pravde je nemoćan da išta poduzme protiv takve zloupotrebe prava na njegovu štetu. Postavlja se pitanje jednakosti stranaka pred zakonom ?

Općinski sud u Crikvenici pokušao je instaliranje nove sudske prakse tako što je odbacivao kao nedopuštene prijedloge ovršenika za svrsishodnu delegaciju u predmetima I-162/90, I-303/95, Ovr-713/00, ali Županijski sud u Rijeci je sva ta rješenja suda ukinuo svojim odlukama CŽ-2121/00, CŽ-96/99. i dr.

4. INTERPRETACIJA PRAVA IZ ČLANKA 19. STAVAK 1. OZ-a i ČLANKA 68. ZPP-a KAO BIT SVAKOG PRAVNOG ODLUČIVANJA

Jedna od bitnih pretpostavki i temelja svakog pravnog odlučivanja jest interpretacija propisa. Pravna teorija nas uči da je svaka sudska odluka, pa i drugih državnih organa *interpretacijska*. Sam pojam interpretacije gore citiranih propisa sadrži u sebi mogućnost reproduciranja, vještine tumačenja,

⁸ Analizirana je praksa Općinskog suda u Crikvenici za period posljednjih 5 godina.

⁹ Odluka VS, Gr-226/99. od 31. kolovoza 1999. godine.

dokazivanja i iznošenja naših misli u vezi s postavljenim problemom. U ostvarenju prava, u ozbiljenju prava, sudac kao biće uma razmišlja, tumači i utvrđuje ciljeve danog propisa u procesu primjene i ostvarenju prava. Ne postoji niti jedan tako savršen zakon kojeg ne treba tumačiti - interpretirati. Ni jedan pozitivni zakon ne obuhvaća materiju dovoljno kompletno, a cilj tumačenja je da se utvrdi pravi smisao i svrha norme odnosno zakona.

Odredba čl. 19. stavak 1. OZ-a propisuje, određuje kada će se supsidijarno primijeni odredbe Zakona o parničnom postupku. Dikcija, rječnik i stil, te uporaba od strane zakonodavca sintagme "na odgovarajući način", jasno upućuju na zaključak da nema mjesta automatskoj primjeni svih odredbi ZPP-a. Domet primjene procesnih pravila ZPP-a ograničen je i moguć samo do granice kada to po prirodi stvari odgovara svrsi OZ-a, sve to u pitanjima kada OZ izrijeком ne određuje "na drugačiji način". Dakle, u skladu s potrebama ovršnog postupka, po našem mišljenju, preko čl. 19. stavak 1. OZ-a, pozvat ćemo se na ZPP, primijenit ćemo procesne institute parničnog postupka ako su u skladu sa svrhom i ciljem OZ-a. Zakon o parničnom postupku ima ulogu pomoćnog zakona u ovršnom postupku, pri poduzimanju ovršnih radnji primijenit ćemo samo ona načela općeg procesnog prava kojima se ostvaruje svrha i cilj ovršnog postupka. "Zbog toga će se u ovršnom postupku i postupku osiguranja primjenjivati između ostalog opća načela ovršnog prava čije će se značenje na odgovarajući način prilagoditi specifičnim načelima koja se primjenjuju u postupku ovrhe odnosno osiguranja."¹⁰

Važno je za ovu temu navesti neke od razlika između načela općeg procesnog prava i specifičnih načela ovršnog prava:

1. načelo strogo formalnog legaliteta određuje da se u ovršnom postupku postojanje tražbine i legitimacija stranaka može dokazivati samo kvalificiranim ispravama prema kojima se sudsko ovršno pravo znatno razlikuje od parničnog procesnog prava;
2. ovršni sud vezan je odlukom iz postupka iz kojeg potječe ovršna isprava;
3. u postupku ovrhe sud je dužan postupati hitno, insistira se na brzini postupka kao pretpostavci da ovršni postupak postane brži, efikasniji i pouzdaniji. Izvršenje se provodi i prije pravomoćnosti rješenja o dopuštenosti ovrhe (čl. 13. i 40. stavak 2. OZ-a). Ako bi i došlo do greške, za to postoji institut protuovrhe;
4. za razliku od raspravnog načela u parnici, u ovršnom postupku određene činjenice, ako su sporne, ne mogu se u načelu utvrđivati u postupku ovrhe, nego se stranke upućuju u parnicu;
5. napušteno je tradicionalno načelo zaštite dužnika ovršenika, koje je bilo zasnovano na principu socijalnosti u ovršnom pravu (ZIP) te je zastupljeno načelo isključi vosti u namirenju ovrhovoditelja;
6. jednom pokrenuti ovršni postupak sud provodi u pravilu po službenoj dužnosti, za razliku od dispozicije stranaka u parnici. U ovršnom postupku nema "sudežnja" nego se izvršava ono što je već presuđeno;
7. u ovršnom postupku vlada pravilo "izvrši pa se žali", tako da je prema nekim svojim obilježjima to "kazneni postupak" za ovršenike koji nisu dragovoljno pristupili po konačnim odlukama suda i drugih državnih organa;
8. načelo saslušanja stranaka svedeno je na najmanje moguću mjeru, nema mjesta načelu kontradiktornosti koje je stup parničnog postupka,
9. za razliku od redovnih pravnih lijekova koji u parnici imaju suspenzivno djelovanje, u ovršnom postupku je pravilo da su pravni lijekovi nesuspensivni i ne odgađaju ovrhu.

Sam za sebe prikaz razlika i jednog i drugog postupka jasno upućuje na zauzimanje stajališta da u Ovršnom zakonu nema mjesta primjeni čl. 68. ZPP-a. To nije poruka Ovršnog zakona, koji se razlikuje od ranijeg ZIP-a.

Svaki zakon pa i OZ donosi se zbog ili iz izvjesnog razloga. Razlog donošenja je određen cilj koji se želi postići, kojeg smo već naprijed navodili. Iz teorije prava smo učili, pa smo naučili za sva vremena da ovaj RAZLOG (ratio legis = razlog ili svrha zakona) tj. *RATIO LEGIS*, veoma je važan i ima značajnu ulogu u tumačenju prava u određivanju smisla zakona. Parafraziramo, ono što su teoretičari prava već davno rekli: "Pravna norma (pravo) se mora tumačiti tako da se kao njihovo pravo značenje

¹⁰ Komentar Ovršnog zakona, autor Zinajda Stuhne, odvjetnik, izdanje: "Faber end Gombić PLUS" d.o.o., Zagreb, str. 38 i 39. Autorica, istina, se nije dublje upuštala u analizu sudske prakse, osim što je načelno zauzela stajalište da se odredbe ZPP-a uz odgovarajuću modifikaciju primjenjuju u ovršnom postupku.

uzme ono značenje pomoću koga se može ostvariti cilj zakona (prava)".¹¹ Kad se pokušava pronaći "svrha zakona" tj. *rat/o legis* onda moto interpretacije propisa glasi: "Slijedi (objektivni) smisao i svrhu propisa".¹²

Zagovornici automatske primjene ZPP-a u ovršnom postupku iz čl. 68 ZPP-a postavljaju prigovore u stilu: zašto zakonodavac nije izrijekom isključio ili ograničio primjenu odredbi čl. 68. ZPP-a u ovršnom postupku, kao stoje to učinio nekim odredbama? Tako u članku 12. OZ-a isključena je revizija, ponavljanje postupka i povrat u prijašnje stanje, zatim odredbe o prekidu postupka u čl. 9. koji drugačije reguliraju tu materiju, zatim pravni lijekovi pa pitanje osiguranja iz čl. 15. itd.

Točno je da se zakonodavac mogao preciznije izjasniti da li analogno prihvaća procesni institut iz čl. 68. ZPP-a ili ne. Međutim, neovisno o tome što se u Ovršnom zakonu zakonodavac služi tehnikom izražavanja kojom to nije izrijekom rečeno ipak iz samog jezičkog tumačenja upotrebom termina (sintagme) "na odgovarajući način se primjenjuje", jasno je zakonodavac dao na znanje kako sud na kreativan način treba tumačiti primjenu ZPP-a.

Na kraju se zakonodavac izrijekom negativno odredio prema institutu svrsishodne delegacije u jednom drugom ovršnom postupku, koji je reguliran Stečajnim zakonom. Sada zakonodavac pristupa Novelama Stečajnog zakona i u članku 3. Izmjena i dopuna toga Zakona, kada dopunjava članak 6 Stečajnog zakona, iza stavka 1. dodao je stavak 2. koji glasi: "(2) U stečajnom postupku ne primjenjuje se odredba članka 68. Zakona o parničnom postupku".¹³ Po našem mišljenju ove odredbe izmijenjenog Stečajnog zakona potkrepljuju stajalište da kako nema svrsishodne delegacije u stečajnom postupku, jednako tako nema joj mjesta niti u ovršnom postupku. Ovo stoga što je stečajni postupak također svojevrsni ovršni postupak *sui generis* i u njemu se primjenjuju pravila ovršnog postupka, ako odgovaraju smislu i cilju stečajnog postupka. Primjera radi u čl. 164. Stečajnog zakona je zakonodavac propisao da se imaju primijeniti odredbe propisa o ovrši iz Ovršnog zakona kojima je uređena ovrha na nekretnini, te se te odredbe primjenjuju u stečajnom postupku kada se provodi unovčenje predmeta na kojima postoji različito pravo, stečajni postupak se ne može provoditi bez primjene pravila ovršnog postupka, kao pomoćnog zakona stečajnom postupku. Moguće da zakonodavac istom tehnikom i metodom dopuni i Ovršni zakon tako što će isključiti primjenu čl. 68. ZPP-a, što bi bilo najpoželjnije i time bi otpale dileme oko primjene različitih tumačenja.

5. ZAKLJUČNA MIŠLJENJA I PRIJEDLOZI

Mišljenja smo da dosadašnja sudska praksa griješi kada dopušta mogućnost ulaganja prijedloga za svrsishodnu delegaciju u ovršnom postupku. Na postavljeno pitanje u naslovu ove teme dajemo niječan odgovor. Donošenjem Ovršnog zakona s početkom primjene 11. srpnja 1996. godine počela je reforma ovršnog prava s naglaskom na osnovne ciljeve pojednostavljenja i ubrzanja ovršnog postupka. Sudovi su u praksi trebali odstupiti od nekadašnje prakse koja je bila instalirana po odredbama bivšeg Zakona o izvršnom postupku (ZIP). Naše je mišljenje da je primjena instituta o kojem je riječ u direktnoj koliziji s ciljevima, smislom i duhom OZ, koji izvire iz posebnih načela ovršnog prava koje smo naprijed taksativno nabrojali.

U našim sudovima je mladi kadar koji se boji restriktivnog tumačenja primjene općih procesnih načela u ovršnom postupku. Mi, suci praktičari prvostupajnskih sudova, koji smo na izvoru pravnog života, u svakodnevnoj praksi se susrećemo sa zlouporabom prava, s prijedlozima nesavjesnih stranaka, s ciljem da se drugome nanese šteta koja se očituje u nastupanju teške često puta neotklonjive posljedice. Slobodan sam predložiti da svaki ovršni sudac u ovršnom postupku treba rješenjem odbacivati zahtjeve za svrsishodnu delegaciju, ne prekidati ovršne radnje i omogućiti ovršeniku da na takvo rješenje ulaže pravni lijek. Na taj način bi prestala pogrešna sudska praksa i koja nema uporišta u ovršnom postupku. Usvajam ona stajališta koja govore i nalažu da se pri donošenju odluke o odbacivanju zahtjeva za delegaciju drugog suda treba pozvati na generalnu klauzulu iz članka 10. ZPP-a.¹⁴ Pouka iz analize instituta zloupotrebe prava

¹¹ Berislav Perić: *Struktura prava*, Informator, 1994. Godine.

¹² dr. sc. Carl - Georg Zierleini: *Uloga ustavnih sudova pri interpretaciji pravnih normi*, knjiga "Ustavni sud u zaštiti ljudskih prava", Organizator, izdanje 2000. godine, str. 336.

¹³ Zakona o izmjenama i dopunama Stečajnog zakona - NN 44/96, 29/99, 129/00.

¹⁴ Tako u ZPP-u u čl. 10. se zahtijeva: "Sud je dužan nastojati da se postupak provede bez odugovlačenja i sa što manje troškova, te onemogućiti svaku zloupotrebu prava koja strankama pripadaju u postupku".

sastoji se u zahtjevu da se prava stranaka moraju provoditi s poštenom nakanom (*bona fide*) i pažljivo (*civiliter*).

Ovršni suci neka ne čekaju naloge, pred sobom imaju Ovršni zakon koji je kristalno jasan, koji ispravnim tumačenjem treba primijeniti samo tako kako se sprječava zlouporaba prava. Neka se suci ne boje primjene zakona, trebaju biti kreativni i u praksi sami rješavati kolizije zakona.

Predlažem Vrhovnom sudu RH da svojim autoritetom donese naputke, svoj načelan stav u kojem će iznijeti svoje pravno stajalište o svrsishodnoj delegaciji u ovršnom postupku, koji naputak će utjecati na sudsku praksu, a sve u želji da se postigne sve veća ažurnost sudova.

OPPORTUNE DELEGATION OF COURT IN ENFORCEMENT PROCEDURE

The paper elaborates and critically reviews the legal nature of the institute of opportune delegation of court in enforcement procedure and its manipulation in practice. The author points out the inappropriate court practice arising from misinterpretation of the Article 19, paragraph 1 of the Enforcement Act and Article 68 of the Code of Civil Procedure as well as consequent difference between litigation and enforcement procedure. The paper offers recommendations and possible solutions *de lege ferenda* to achieve more efficient enforcement procedure. Thus, the paper suggests application of only those regulations and principles of litigation procedure which can make enforcement procedure more efficient. The author strives to substantiate his legal standpoints with numerous argumentations. The author's crucial opinion is that opportune delegation aims to disqualification of the court and hinders and paralyzes the enforcement procedure and as such is contrary to aims and purpose thereof. In the enforcement procedure, which is by all of its characteristics an official procedure, there are no grounds for application of Article 68 CCP or opportune delegation deriving from it.